

Wõta ja loe!

№ 21. — 3. aastakäik.

Ilmuib 12. septembril 1934.

Wäljasirutatud käsi.

Keegi kolportör Würtembergist jutustas oma imelistest läbielamistest, mis tõid teda pöörmisele. Omas nooruses elas ta lõbusat elu ega hoolinud midagi Jumala teedest. Wanemate manitsused läi ta tuulde.

Seal murdis ta oma käe. Keegi wana usklik, kes teda sel puhul kõnetas, ütles talle: „Pööra ümber! Waata, et sa käe pidiid murdma, see on Jumala ülestõstetud näpp sinu hoiatusseks. Kui sa oma elu ei muuda, siis tõstab Jumal oma käe su wastu, ning kui sa siis meelt ei paranda, siis peab Jumal oma käewarre su wastu wälja sirutama. Waata hoolega ette!“

Noormees kuulis seda, kuid tal polnud mingit tahtmist pöörata. Selle asemel plaanitses wäljarändamist Ameerikasse, et juures maailmas õnne otsida. Tarmiliku reisiraaha kokku soades, läks sõiduks.

Kuid merireis oli wäga raske. Tormis sai laew wigastatud ja seeläbi wenis sõit pikale. Et noormees sarnase ootamatult pikaks weninud reisiks polnud warustatud, oli tal nälg ligi astumas. Seda läbi elades, meeletustid talle mainitud uskliku sõnad ja ta ütles endale: „See on Jumala ülestõstetud käsi.“ Lõpuks jõudsid nad siiski Ameerikasse. Noormehel õnnestus pääfeda niikaugele, et wõis omandada lõpuks endale farmi. Weel enam, ta seadis selle häässe seisukorda. Pöörmine jäeti aga kõrwale — tulewikku.

Ühel pühapäewal kawatfes ta minna külastama üht oma sõbra-dest. Ta pani hobuse walmis, et sinna sõtta. Mingil põhjusel kohkus hobune ja paiskas ta maha, kus juures teine jalg sadula rauda jäi. Hirmunud hobune tormas edasi, meest kaasa lohistades. Selles õudses olukorras kifendas ta Issanda poole: „Issand Jeesus, halasta mu peale!“ Ja waata, Jumal saatis halastusest ilhe indiaanlase teel wastu, kes hobuse kinni plüüdis ja õnnetu mehe sadula rauast wabastas. Nii pesid indiaanlased ta haamad ja päästsid ta elu. Kui ta meelemärkusele tuli, tult tal mõte: „See on Jumala wäljasirutatud käewars.“ Nüüd pidi ta oma elu järel mõtlema. Miks polnud ta mitte warem pööranud? Pidi ta nii ikka edasi elama? Ei, nüüd nägi ta seda, et praegu wiimne aeg on pöörmiseks. Ja ta tegigi seda ning hakkas kolportööriks.

Jumal on huwitatud iga inimese elust, käekäigust ja teest. Ta tahab meid päästa ja juhtida tervet meie elu, et see waleradadel kätes ei wiiks meid hukatusse. Meie aga teeme ilusaid tulewiku plaane, tahtes olla ise oma õnne sepaks, sealjuures lüües tuulde Ju-

№
RIIGIRAMATUKOGU

mala kutsed. Seal lähineb Jumal, et meid pidurdada, saadab tormid ja raskused meie ellu. Rõiksugu katastroofid ja ebaõnnetused sattuvad teele. Jumal räägib nende kaudu. Inimene aga ütleb: Jumal on halastuseta, waata mida ta mulle teeb! Kuid see on armastus, mis seab tõkkeid ette koje ülemjooksul, et lühinägelise inimese elu päästa hukkimisest.

Kui uppumat päästma minnakse, siis on see riskimine oma eluga, sest kergesti võib päästetaw rabeledes tõmmata alla ka päästja. Siis tarwitatakse wiimast abinõu, kus ei saa kohkuda isegi selle eest, et murtakse uppuma käeluu, mis mõtab talt rabelemise võime. Dns see waljus? Ei, see on päästetawa elu huwides.

Nii püüawad paljud inimesed endid lahti rabeleda Jumala käest, põgenewad pealekaebawa südamega ja usklike eestpalujate omaksete eest kuhugi kaugemale. Kuid Jumala käsi tabab sealgi. Tal on abinõud meie kanguse murdmiseks. — Et meid päästa, meie suremata hinge wälja kiskuda hukatuse lainetest, selleks mõtab ta tarwitusele teinekord walusaid murdmisi.

Milleks oodata ja wiimitada seni, kuni Jumal sirutab oma käe!? Kas pole parem tulla nüüd, kui on hea aeg. Pealegi kui elu Jumalaga on wõrratult parem, ilusam.

„N ü ü d on õige, armas aeg, waata nüüd on õnnistuse päew!“
2. Kor. 6:2. „T ä n a, kui j a t e m a h ä ä l t k u u l e d, ä r a t e e o m a s ü d a n t - k õ w a k s!“

Kahesugune suremine.

Kui mitmesuguselt küll surewad inimesed! Seal lamab üks haige woodil ja haarab kramplikult kinni mööduwast elust. „Härra doktor, kas te ei tea mingit nõu enam? Peaks ometi weel mingi abi olema!“ Ja arst raputab pead ja ütleb: „Arstide kunst on siin wõimetu!“ Wõi jälle kuuldu: „Härra õpetaja, paluge ometi minu eest, et ma weel forð terweks saaksin!“

Do, kui raske on see — kui ei taha ega wõi surra, kuid peab surema!

Aga seal lamab üks teine suriwoodil, kes küsimusele — kuidas tunnete end? — wastab: „Ihul on küll raske, kuid hingel on hea; lähen warsti koju!“ Ja selle juures särawad filmad. Millest tuleb see, et surma juures nii erinewalt inimesed end tunnewad.

Üks tunneb a i n u l t ü h t e a e g a, teisel aga on i g a w i k, ja ta teab, et seda weedab Jeesuse juures walguses. Ta ootab kirjeldamatut õndsust, mis tema osa on.

Ja sina, armas sõber, on sul ka ainult üks aeg? Wõi on sul kindel teadmine hinges, et sind ootab ees õnnis igawik. Kui hea, kes Paulusega võib öelda: „Kristus on minu elu ja surm minu kasu!“

E. Modersohn.

Üks hauakiri.

Franklin, suur ameeriklane, kes leidis pitsewarda ja kelle hing oli taewas niisama tõdus kui maapeal, uskus ülestõusmist ja igawest elu, mille üle praegused härjapõlwased naerawad. Selle kohta andis ta tunnistuse oma haruldase hauakirjaga, mille ta enesele walmistas, siis kui ta oli alles trükkiladuja. See on järgmine: „Trükkija Benjamin Franklini keha on wana raamatu kaante sarnane, mille siju wälja käristatud, nimefiri ja kuldamine ära pühitud, on siin maas üsSIDE SÖÖDAS. Aga see töö ei ole kadunud, sest see ilmub, nõnda kui ta usub, üksford weel uues, ilusjas wäljaandes, toimetaja poolt läbi waadatud ja parandatud.“

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

40

Do, kuulge täna oma Jumala häält, ta tahab teid päästa, usuge ainult, täna, praegusel tunnil! Kas ei taha te mitte? „Uju Issandasse Jeesusesse, siis pead sa õndsaks saama!“ Ja siis mine koju Jumalat kiites ja austades. Kui siis Jumala tahtmine on täna õõsel sind ära kutsuda, mis on sul siis karta? Midagi, sest ja paned oma lootuse ainult Issandale, su patud on sulle andestatud, ja wõid rahuga oodata oma saatusi. Sa tead, et Issand, kes sind ära wiib, su Lunastaja on, ja sulle ütleb: „Tule sina mu isa õnnistatud, päri kuningriik, mis sulle algusest juba on walmistatud. Tõesti Jumal on armastus.“

Palwe, mis kõnese järqnes, pidi küll kõitide hinged Jumala lähedusse wiima. Mõõdunud nädala sündmused olid südameid üles raputanud. Hirmus õnnetus, härra Hardy kõne rahwakoosolekul, ta läbielamiste taja, olid kõit ette walmistanud inimeste sarnasele jutlusele. Ja paljud kummardasid omi päid ja palusid, needki, kes kaua enam polnud palunud.

Robertil tuli paljuile osawõtlikele küsimusile wastata jumalateenistuse lõpul. Ta läks õpetaja juure, et teda selle kõne eest tänada ja rääkis talle ta kinnituseks — mida ta kunagi warem polnud teinud. Siis aga ruttas ta koju, et aeg oli lähite, ta pidi nii kaua, kui wähegi wõimalik weel wiibima omasetega.

Mis peame selle pühapäewa õhtupoolikust ütlemata? Robert Hardy oli rõõm näha kõiti oma lapsi oma ümber. Öhtu eel tuli ka Jakob ja palus luba sinna jääda. Ta ei teadnud mitte kõike, mis härra Hardy sel nädalal oli läbi elanud, kuid lapsed olid talle sedawõrd jutustanud, et see tas igatjust aratas saada istuda ka jelles lasteperes.

„Muidugi, Jakob, tule meile, sa kuulud meie ringi,“ ütles Hardy südamlikult. Jakob istus ja kattenuud jutt sai jälle üles wõetud. Nad istusid tule juures toas, kus Klaara diiwaniil lamas. Arst oli seal olnud kahe parema kolleegiga, sest et härra Hardy seda oli palunud. See oli päris omalaadne haiguse juhus ja ei wõibud midagi teha — nii oli arstide arwamine enne lahkumist peale pika uurimise ja nõupidamise.

Kui pimedamaks muutus, tahtis Alice lasta lambi süüdata, kuid isa ütles: „Istugem samuti kamina walgel!“ Ja nii istusid nad waitelt lähestikku ja waatasid põnewusega sellele, kes nii kindlasti weendunud oli, et Jumal teda keskõõ aegu ära kutsub. Kes tahaks jutustada kõigest sellest, mida nad jutustasid, abikaasa lootustest, palweist ja piirarist, isa manitusist oma lastele, et nad kaswama peaksid Jeesuse Kristiue tundmises, armastuse ja julgustuse sõnadest mehe ja naise wahel? Seda ei wõi ükski kirjeldada, seda wõib ainult tunda.

Öhtu mõõdus, kell löi 11. Kõit olid wait. Seal hakkas korraga Klaara jälle rääkima, ja nii äkitselt ning selgelt, et kõit ehmunult üles tõusid.

„Iis, ema, kus ma olen? Ma nägin imelikku und? Kus olete teie?“

Broua Hardy põlwitask nuttes Klaara juure ja püüdes mõningate sõnadega

teda tagasi tuua tõelisusele. Neiu ärkas oma tarretusest täielikule teadwusele, natuke haawal meele tuletades minewikku, õnnetust, ka oma isa unenägu. Ta naeris kõigile õnnelikult wastu ja filmapilguks unustasid kõik kesköödtunni lähiduse ning selle tähtsuse isa elus. — Kõik, isegi härra Hardy. Ta põlwitask woodi ette oma naise kõrval ja tänas Jumalat, et ta kallisk laps päästetud on.

Järsku tõusis ta üles ja ütles:

„Kas te ei kuule? Keegi hüüdis mind?“

Ta nägu oli kahwatu, kuid siiski rahuküllane. Ta tummardus, et Maarat suudelda, kallistas oma poegi, jurus oma abikaaja wastu oma rinda ja pani käe Betty pea peale. Siis nagu mingile käsule jälgides, põlwitask ta — huuled liitufid palwes — ja löi kesköödtund!

Ta jäi põlwelele ja oli nüüd ligemal Jumalale kui kunagi warem oma elus. Nii lõppesid Robert Hardy seitse päewa. Lõpp.

„Ainult seitse päewa“, see ülipõnew jutt, mida paljud suure huwiaga on lugenud, on wõimalik terwikus omada, tellides enbale „Wõta ja loe!“ 1933 ja 1934 aastatäigud, et neid siis raamatuks kokku köites wõimalik oleks edasi anda ka oma sõpradele lugemiseks. Aastakäik maksab 50 senti.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Ainult sind, mu armas Jeesus, Olen ärawalinud, Sina üksi siin maailmas Juhatad mind õiget teed.

Koor: Ainult sind, ainult sind; Armas Jeesus ainult sind.

Ainult sind mu hing siin tunneb, Kui üht rõõmuallikat, Du mul sind, siis olen kindel Sinu rahu-seaduses.

Ainult sind, ei iial teisi, Kõuan mina alati, Du mul sind, siis olen õnnis, Sest jaab küll mu hingele. (T. t. 377.)

Ligemal', Jumal sull', Ligemal' sull', Kui risti läbi ka Sa tõmbad mind. Ehk küll ma kannatan, Ma siiski ihaldan Ligemal', Jumal, sull', Ligemal' sull'.

Du minul wiletsust Siin kõrweteel, Kui häbi, teotust Pean kandma weel; Ma lepin sellega Ja püüan hoolega Ligemal', Jumal, sull', Ligemal' sull'.

Kui ka see kitsas tee waewane on, See siiski taewa wiib, Kus jäädaw õnn; Mis iial mõtlen, teen, Ma ikka igatsen Ligemal', Jumal, sull', Ligemal' sull'. (T. t. 389.)

Ju läbi pärli wärawa Du läinud tuhanded, Kes pestud Dalle werega Ja siiski on weel maad.

Koor: Sest tule nüüd, oh patune, Ka sulle on weel maad.

Ja lähme paradisisse, Kus õndsad elawad.

Seal maad on kurdil, pimedal Ja waesel wigasel, Sest et neid Isjand Kolgatal Kõik ostis enesel.

Seal maad on ka weel rõõwliste Kui Jeesust usub ta, Sest wõib ja tulla julgesti, Kes iial oled sa. (T. 101.)

Wastutaw toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jtmub 2 × kuus. Maksiab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — P. Sink Väikeste 5—7, Tallinn.

„Külwaja“ (om. R. Kaups) trükk, Keilas 1934.